

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 3.

21de januar 1894.

20de aarg.

Skibbrudne midt paa Atlanterhavet.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I pakker til en adresse paa over 5 eksempl. leveres det for 40 cents, og over 25 eksempl. for 35 cents. Et Døge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje uge.

ABC-klassen.

Matt. 22, 37-39: Jesus sagde: Du skal elske Herren, din Gud, af dit ganste hjerte — og din næste som dig selv.

Katekismus- og forklaringsklassen.

Matt. 22, 37-40: Jesus sagde: Du skal elske Herren, din Gud, af dit ganste hjerte og af din ganste sjæl og af dit ganste sind! Dette er det første og store bud. Men det andet er liget dette: Du skal elske din næste som dig selv! I disse to bud hænger al loven og profeterne.

Ø i n k.

1. Paa hvilket spørgsmaal gav Jesus dette svar? Paa det spørgsmaal: Hvilket er det store bud i loven?
2. Hvad er loven? Det Guds ord, som viser os, hvad vi skal gjøre.
3. Hvorledes gav Gud først sin lov? Han skrev den i menneskets hjerte ved stabelen.
4. Hvorledes bemest? Han skrev den som ti bud paa to stentaaver. (Bib. 27.)
5. Hvorfor netop paa to taavler? Fordi de ti bud ogsaa laamensattes i to store bud.
6. Hvorledes lyder det første af disse to store bud i loven? Du skal elske Herren, din Gud, af dit ganste hjerte og af din ganste sjæl og af dit ganste sind!
7. Hvor mange af de ti bud hører ind under dette store bud? De tre første.
8. Hvilket navn gives disse tre første bud, fordi de var skrevne paa den første stentaavle? De kaldes lovens første table.
9. Hvilket er det andet store bud i loven? Du skal elske din næste som dig selv.
10. Hvilke af de ti bud samles i dette store bud? De syv sidste bud.
11. Eiben disse var skrevne paa den anden stentaavle, hvad kaldes de saa? Den anden table.
12. Hvilken anden lærdom indeholder Guds ord foruden loven? Evangeliet.
13. Hvad er evangeliet? Det glade budskab om Guds naade i Jesus Kristus.
14. Hvorfor skal loven egentlig tjene os? Den skal vise os, at vi er syndere, saa vi drøves til at søge den Guds naade i Jesus, som evangeliet byder os.
15. Men hvad kan loven gavne dem, som ved troen paa Jesus har faaet Guds naade? Den viser dem, hvorledes kristne bør leve.

Lessons for the Sunday School.

Third Lesson.

ABC CLASS.

Matth. 22, 37-39: Jesus said: Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart—and thy neighbor as thyself!

CATECHISM AND EXPLANATION CLASS.

Matth. 22, 27-40: Jesus said: Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind. This is the first and great commandment. And the second is like unto it, Thou shalt love thy neighbor as thyself. On these two commandments hang all the law and the prophets.

INSTRUCTION.

1. To what question did Jesus give this answer? To the question: Which is the great commandment in the law?
2. What is the law? That word of God, which tells us what we shall do.
3. How did God first give his law? He wrote it in man's heart at the creation.
4. In what manner was the law afterward given? God wrote it as ten commandments on two tablets of stone. (Bib. 27.)
5. Why on "two" tablets? Because the ten commandments are again contained in two great commandments.
6. How does the first of these two great commandments read? Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind.
7. How many of the ten commandments are contained in this great commandment? The three first commandments.
8. What name is given these three first commandments, because they were written on the first tablet of stone? They are called the First Table of the Law.
9. Which is the second great commandment in the law? Thou shalt love thy neighbor as thyself.
10. Which of the ten commandments are contained in this great commandment? The seven last commandments.
11. Since these were written on the second tablet of stone, what are they therefor called? The Second Table of the Law.
12. What other teaching, besides the law, does God's Word contain? The gospel.
13. What is the gospel? The glad tidings of God's grace in Christ Jesus.
14. How does the law benefit us? It shows us, that we are sinners, and moves us to seek that grace of God in Christ, which the gospel offers.
15. But what can the law benefit those, that through faith in Jesus have received the grace of God? It tells them, what lives Christians should lead.

Intet er saa virksomt til at adspredde vor aands mørke og til at lutre vort hjerte fra dets onde tilbøjeligheder som bønnen.
—[Francis of Sales.]

En juleaften i det fjerne vesten.

(Slutning.)

Og saa gik tre mennesker til forskjellig tid og til forskjellige stæder ind i stoven, hver med en fremmed øks, hver havde et lidet grantræ med hjem, og hver listede sig ind i huset med sit. Farmeren gik ud i bedhuset for at hugge en fod til sit træ; husmoderen ilede, da hun havde gjemt sit juletræ i kjøkkenet, og paa loftet hen til den store kiste. Der traf hun Grete. "Hvad bestiller du her? Skynd dig ned!" udbrød moderen ærgerlig. "Presten vilde have en hvid dug og bibelen", sagde Grete undskyldende og med rødmende kinder. "Alt ja, bibelen!" Der laa den underst. Mange forglemte sager kom nu for dagens lys. Brøgede haand, papirblomster og mange andre smaa ting fra gamle dage. Grete listede sagte et lys til sig, uden at moderen saa det, og moderen ligesaa, uden at Grete vidste af det. Og nu stede der noget hemmelighedsfuldt i stuen, i skalden og i kjøkkenet, indtil tiden kom, da barnet skulde døbes. Grete holdt de to ældre smaa gutter borte fra stuen og ordnede ved prestens hjælp døbebordet. Paa den hvide dug stod en skaal med vand, ved siden af laa en bibel, og bagved bordet stod et juletræ, som der var hængt æbler, lys, hvide kors og blomster paa.

"Hvad er det dog, jeg ser", raabte Birt, som nu traadte ind med et stort juletræ, "jeg kommer nok forsent." "Nei slet ikke, kjære Birt", sagde presten ventlig, "Deres prægtige, store træ sætter vi her midt paa gulvet, der vil det tage sig godt ud. Gætte trykkede faberen i haanden og hvistede: "Du er snild, far." "Det har jeg ikke vidst før", sagde han smilende, "jeg troede, at far bare kunde brumme." I dette øjeblik traadte moderen ind fra kjøkkenet med et træ. Hun blev modløs staaende i døren og tænkte: Na, det er dertil lysene er brugte.

"Det bliver bedre og bredere", raabte farmeren smilende. "Na, tre juletrær!" jublede Grete, "hvor skal smaa gutterne blive glade." Moderens træ blev stillet hen paa døbebordet. Lysene blev tændte, og der blev talat paa tjenestefolkene og smaa gutterne.

De blev allesammen staaende i døren maalløse, og med gaben mund, medens øjnene stirrede stivt fremad. Saa brød jubelen løs.

Tre juletrær paa en gang. Kun den mindste af smaa gutterne, som presten havde talt med, saa godt han kunde, stod stille med foldede hænder i en krog og saa med store, forundrede øjne paa julelysene.

Med megen høftidelighed døbte pastor Volkmar den lille Paul. Presten begyndte derpaa at synge en julesalme. Og forunderligt selv Frans, som i over 20 aar havde været borte fra sit hjemland, havde ikke glemt den gamle, dejlige melodi. Under prestens alvorlige og hjertegribende tale før daaben, løb klare taarer ned ad moderens kinder, og farmeren maatte atter og atter viske noget bort fra kinden, som andre ikke behøvede at se.

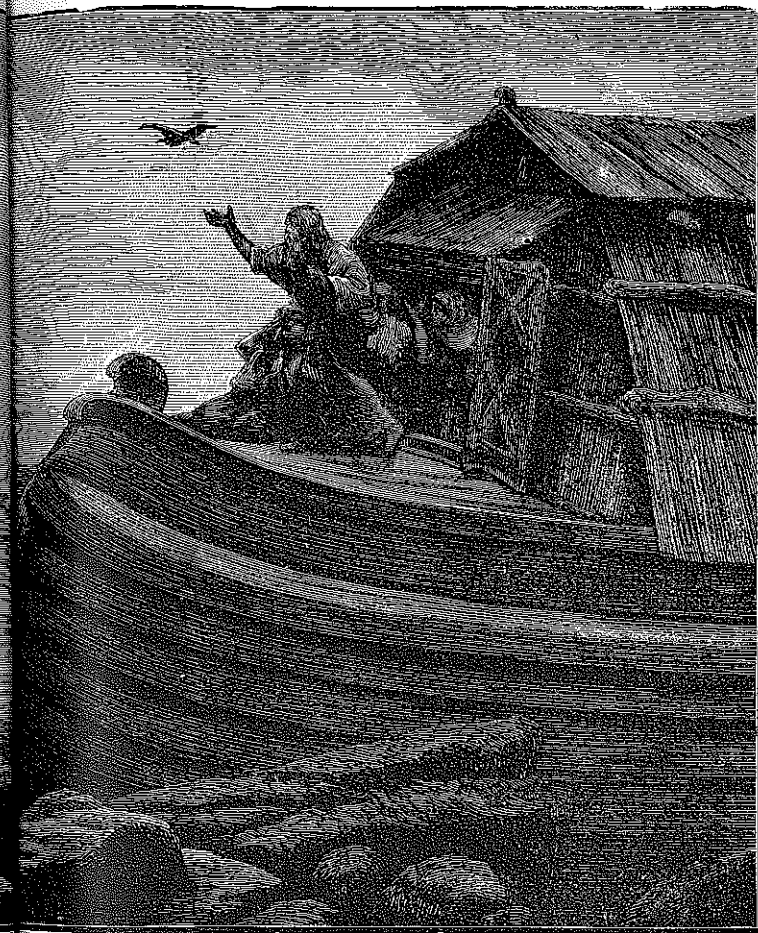
En saa velstignet deilig aften havde de aldrig oplevet før paa farmen. Madam Birt satte frem det bedste, huset formaaede, og medens familien sad ved bordet og spiste, talte de alle om gammelt og nyt. Lille Paul sad paa moderens skød og anede ikke, hvilken stor og velstignet gave han havde faaet denne juleaften. Kun presten var bleven stille og tog ikke del i den almindelige underholdning. Hans hjerte blev saa tungt, da han tænkte paa sit eget hjem, paa hustru og børn, og dog maatte han takke Gud, fordi han havde faaet naade til at vi andre den rette vei.

"Med Guds hjælp skal denne blive den sidste jul vi glemmer her", sagde farmeren Birt, inden han gik til sengs; "næste aar vil vi i god tid tænke paa julehøjtiden." "Og bibelen skal vel heller ikke i kisten igjen, mor?" spurgte Grete. "Nei", svarede moderen, "nu vil vi læse i den hver aften, som min mor gjorde i sit hjem." Past. Volkmar tog hendes haand og saade: "Gjør det, min kjære kone, og vær vis paa, at med Guds ord kommer Guds velsignelse ind i huset."

Den følgende morgen, da dagen græbede, stod to heste opsadde udenfor døren. Farmeren vilde selv følge sin gæst paa den rette vei. Veiret var nu godt, det havde været frostveir om natten, saa at hestene kunde trabe over sneen uden at synke i. Udenfor farmerens dør raabte et sterkestemigt kor: "Sykke paa reisen!" "Paa gjenfyn!"

Efter et par timers forløj havde de to

ryttere naaet hovedlandeveien, og presten takkede med venlige ord sin vert. Denne gang viste farmeren ikke prestens haand tilbage. Han trykkede den fast og sagde: „Tal ikke om det, hr. pastor, nu ved jeg, at det er mig, som maa takke Dem.“ Dermed gav han sin hest af sporerne og red bort, inden presten kunde sige mere.

Fru Wolfmar havde i stor angst ventet paa sin mand den foregaaende aften. Hun havde haat ondt ved at stille sine børn tilfreds. Endelig fik hun dem dog tilfjengs, uden at de fik noget juletræ. Da nu ogsaa morgenen oprandt, uden at der var kommen efterretning om hendes mand, var hun ikke istand til at skjule sin angst for børnene. „Bed, børn, bed, at Gud vil sende eders far tilbage til os“, sagde hun indtrængende.

Saa løb der hestetrampen ude paa veien. Alle ilede til vinduerne, og omringet af en jublende skare kunde presten neppe komme ned af hesten. Om aftenen blev juletræet tændt i prestegaarden; og børnenes jubel blandedes med frydefuld tal fra forældrene.

Være være Gud i det høiel!

Anden juledag blev der sendt en vellydt julekasse til den ensomme farm. Hvert af prestens børn gav noget af sit legetøj; de kunde ikke forstaa, at man kunde glemme at det var juleaften. Det blev heller ikke glemt oftere paa farmen. Saa ofte presten besøgte disse folk, som nu blev hans menighedslemmer, saa han spurte af, at der var kommen en ny aand ind i huset. Og da der aar og dag senere igjen var daabsfest paa farmen, stod der to juletrær paa bordet, sjønt man var langt forbi julen. „Det er til minde om lille Paus daab“, sagde madam Birk; „thi siden hin juleaften er lykken og velsignelsen, Gud være lobet, kommen ind i vort hus.“

Tro i sin gjerning.

Det er en trist vinterdag! Paa himmelens hænger tunge, mørke skyer, paa jorden ligger et smudsigt lag sne. I jernstøberiet i M. er arbeidet allerede i fuld gang. Mændene iler frem og tilbage, og de senesterte, sorte arme taster bestandig store stykker metal ind i ilden. Hamrene svinges med fuld kraft. Klang!

Klang! Klang! En samtale er umulig i denne tummel. Kun af og til oberdøves høien af verkførerens korte befalinger.

Noget affides fra de andre arbeider en mand ved sin ambolt. Han former et armtykt stykke jern til en oval ring. Det gløvede metal taster klare ildgnister rundt omkring under hans kyndige hammerslag. Arbeiderens ansigt bærer et alborligt, næsten fortrædeligt præg. „Ja, ja, saadan gaar det“, mumler han hen for sig; „hamre, hamre fra den tidlige morgen til aften, uden ro, uden afbøksling, uden udflugt til noget bedre. Jeg gad vide, hvorfor jeg er kommen til verden, jeg kunde ligesaa godt være død.“ I det samme vender han med et ryt arbeidet om med sin tang og begynder at bearbejde det paa den anden side. Bludselig holder han op og bøier sig over jernet for at lytte til klangen af et par korte, skarpe hammerslag. Hans pande rynkes, idet han et par gange dreier den næsten fuldbendte ring rundt med sin tang.

To eller tre af hans kamerater har lagt merke til ham, medens han et øieblik har staaet stille. Han er ofte bleven udeelt af de andre for sin nysgjægtighed i smaa ting.

„Lad det bare være godt, Hans!“ raaber en af kameraterne. „Imellem et helt tusend kan den ene godt passere.“ Men Hans lader sig ikke sige.

„Der er en feil ved den“, siger han og taster ringen hen imellem en bunke udueligt jern; derpaa begynder han taalmodig at bearbejde et stykke jern til en ny ring.

Tre aar er forløbne. Det er igjen vinter. En vild nordost-storm bruser igjennem Labrador's flode og oprører bølgerne, som bryder imod Ny-Englands klippefulde kyster. Træene blæser om, tage ribes af lysene, medens stormens vilde brusen blandes med ulvens tuden og isens brag. Det er en skrækkelig nat.

Nat-tiltoget kommer kjørende, stormen har sinket det, men maskinisten søger nu at indhente det forsmte. Rattens mørke ophyses kun sparsomt af lokomotivets røde lanterne. Hurtigere, stadig hurtigere.

Nu opdager man lyset fra en af landsbyerne, farten sagtnes; med en svingende piben hilses stationsmesteren, som svinger sin lygte; saa iler toget videre, hurtigere og

hurtigere. Maskinisten holder med den ene haand paa sikkerhedsventilen, afbetslende betragter han maskinen og jernbanesporet foran sig. Han mærker ikke, hvorledes stormen stadig tager til, han tænker kun paa sin glødende, dampende hest, som bærer ham afsted i nattens mørke.

De fleste passagerer i toget sover. I gods- og postvognen er kun faa mand i arbejde; men i søvetupeerne venter hundrede mennesker fortrøstningsfuldt paa sin reises maal. Fædre iler hjem til sine smaa, gutter og piger drømmer om juleferiens glæder, om fager, juletræ, lys og smukke gaver; thi det er snart juleaften.

En af de reisende har en liden pige med sig, hun trykker sig fast ind til ham. Hun er hans eneste rigdom; thi hendes moder har i forrige uge gjort sin sidste reise. Nu er de begge alene i verden. Da toget knager under den voldsomme fart, bliver manden urolig og trykker sit barn fastere ind til sig, han ser paa uret for at beregne hurtigheden.

„Det undrer mig“, siger han langsomt, „at“, kraf! — — —

Alt bliver mørkt! Raab om hjælp! Vognene styrter frem paa de sønderbrudte stinner, valkende som et slib paa den stormfulde sjø, derimellem høres skrig, beden, skennen. Waggonen bliver heftig kastet til siden, en knagen af træ og jern, og saa dødsstille.

Snart søger de halvt afflødte reisende at lige ud gennem de knuste døre og vinduer; nu skaffes der lys, og man kan se, hvad der er bleven af lokomotivet. Dybt nede i dalen, som man ser ned i som fra et høit kirketårn, ligger jernuhvret knust; kun faa minutter til, og det havde ført dem alle sikkert til reizens maal. Ved siden af ligger postvognen, og over den svimlende afgrund hænger den forreste sovevogn. Hvad har holdt den tilbage?

„Lokomotivet førte ud af sporet, styrte nede i en 75 fod dyb dal og kraf postvognen med sig. Omendkjønt toget var fuldt, mistede kun et menneske livet. Den forreste sovevogn vilde uden tvil have fulgt postvognen, dersom ikke ringen, som bandt den til den følgende vogn, havde holdt fast.“

Saaledes lød den telegrafiske efterretning den følgende morgen, og saaledes stod det ogsaa at læse i dagbladene. — Og den

ubekjendte smedsvend, som ikke vilde give ringen fra sig, før den var fuldkommen, et redeligt, dygtigt stykke arbejde? Hans navn er ubekjendt, og han vil aldrig her paa jorden erfare, hvorledes den halve times trostabs-arbejde har reddet mere end hundrede menneskeliv. Men en ved det og kjender sine børns pligtopfyldelse. Han har sagt, at han vil sige til den, som har båret tro: „Du har båret tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gik ind til din herres glæde!“

De to sjøer.

Oppe paa et af bjergene i det sydlige Schweiz ligger der to indsjøer. Den ene kaldes den hvide, den anden kaldes den sorte sjø. De to sjøer ligger kun nogle faa fod fra hinanden, men vandet fra dem løber hver i sin retning. Fra den sorte sjø løber det til Inn, en biflod, der løber ud i Donau, som løber ud i det sorte hav. Vandet fra den hvide sjø løber til Aa, der gennem Comosjøen løber ud i Po, som løber ud i det skønne Atlanterhav.

Jeg synes, at disse to sjøer, den sorte og den hvide, kan være en lignelse for to gutters livsløb. De kan sidde side om side i skolen eller ved barnegudstjenesten, men efter konfirmationen kan deres veie stilles; den ene løber mod mørket, den anden mod lyset. Hvilken vei vil du selv gaa? Vil du have din kamerat med dig? — [Arel Tavsén.

Katten og kyllingen.

Pastor Morris fortæller om et mærkeligt venskab mellem en kat og en kylling paa en farm i nærheden af Lehigh. Fuglens firbenede kamerat var næsten altid sammen med sin yndling og vogtede den mod enhver fare. Da kyllingen voksede op, vedblev katten at staa i et vensabeligt forhold til den, og naar fjærkræet kaldtes sammen for at faa mad, var altid pus tilstede og tillod ikke at nogen anden nærmede sig, førend dens den havde spist sig mæt. Naar det var stet, lagde den ikke længere hindring iboien for de andre.

Skibbrudne midt paa Atlanterhavet.

(Med billedet.)

Det var en haard stund, da de maatte forlade den synkende brig. Bølgerne gik høie som huse; det havde været umuligt for briggen at klare sig; hvorledes skulde det da gaa i den lille baad paa de skummende bølger? Dog der var intet valg! At blive længere paa briggen vilde være den visse død. Saa maatte baaden sættes paa vandet; det gik i en hast, og den lille forsyning af mad og ferskt vand, de fik med, vilde ikke vare længe.

Hvor uhyggelig var ikke den paafølgende nat ude paa havet! Omgiven af mørket og og med sjøen slaaende ind over baadens sider drev de om for veir og vind med døden for øinene hvert øieblik. Albrig havde de oplevet en saadan nat før i sit liv. Og dog skulde den ikke blive den eneste nat for dem paa det aabne hav; der fulgte baade tre og fire nætter efterpaa ligesaa forfærdelige som den første, — og lange dage, hvori de forgjæves spejdede udover sjøen, om ikke et reddende skib skulde vise sig. De var alle medtagne af kulde og udmattelse, ja et par af dem var nær ved at fortvile.

Det var nu sjerde nat, de haade tilbragt paa denne maade, og det var begyndt at lysne den femte dag. Havet havde nu lagt sig lidt, om end uveiret langt fra var over. Da høres pludselig et glædesraab fra baaden. Derborte paa sjøen nærmede sig et skib, en stor tremaster; fra tid til anden forsvandt det næsten i bølgedybene, men det kom stadig nærmere; for revede seil stævne de det med voldsomt fart frem gennem sjøen.

Frelsen var nær! Det gjaldt blot at blive seede. I hast bandt de et tørklæde fast til en af aarene og holdt den høit i veiret. Vinden sled og rev i deres nødsflag; det var tungt at holde det, saa de maatte skiftes der-

med. Skibet nærmede sig stadig mere og mere. Nødsflaget kunde sees paa god afstand, og tilslut forstod de, at man havde seet dem. Ogsaa de to stakler, som i halv fortvilelse laa paa bunden af baaden, reiste sig med nyt haab.

En tid efter var de alle frelste ombord paa skibet, hvis mandskab med stor venlighed overlod dem tørre klæder og skaffede dem varm, styrkende mad. Hvilken glæde strømmede ikke gennem de stakkels mennesker, glæden over at være frelste fra dødens gab, glæden over atter at skulle kunne gjense sine fjære i hjemmet, med hvem de allerede i tankerne havde taget afsked, medens de drev om i baaden. Tænk at kunne feire jul hjemme! Det var usigter, som bragte de veirbidte ansigter til at straalet af glæde.

Skjulte Dyr.

1. Han er en slink fyr. (1 fugl og 1 pattedyr.)
2. Dette torn er ikke tort. (1 dyr.)
N. M. Johannesen.

Beastavgaade.

I.

7 8 8 10 er et pigenavn. 13 14 et træ. 13 15 9 8 en gammel nordisk afgud. 5 13 14 4 1 en fift. 5 3 et tal. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 er en fjord i Norge.

Jugvarda J. Ingebretsen.
(Fra Skibmandsfløer.)

II.

1 9 4 9 8 er en norsk by. 9 10 11 8 5 9 6 et guttenavn. 1 5 3 5 10 5 et pigenavn. 4 2 6 5 vokser i fjev og paa fjeld. 9 10 11 en fugl. 5 10 5 8 en buskvekt. 1 9 8 5 et dyr.

Johan Bøllengen.
(Fra Løtten.)